

Els problemes de la «convergència a la valenciana»

Ernest Garcia*

De vegades, la paraula «convergència» expressa la intenció d'unificar elements diversos, de fer-ne una síntesi: socialistes, nacionalistes i alternatius. En aquest sentit, hi ha al País Valencià, amb formes específiques, manifestacions del debat més important de l'esquerra en aquesta dècada: l'opció entre la via roja i la via verda, l'Europa dels pobles o dels estats, dels blocs o de la pau, del creixement o de l'equilibri amb el medi.

En altres ocasions, «convergència» vol dir projecte d'assimilació, per part de l'esquerra tradicional (socialista o comunista), dels moviments populars de les nacions sense estat, i dels moviments pacifista, ecologista i feminista. A hores d'ara, pot dir-se ja que, si és açò, la convergència és un conte de fades: el fracàs dels assaigs de terceres vies fets per l'esquerra tradicional al llarg dels setanta no deixa lloc a cap dubte.

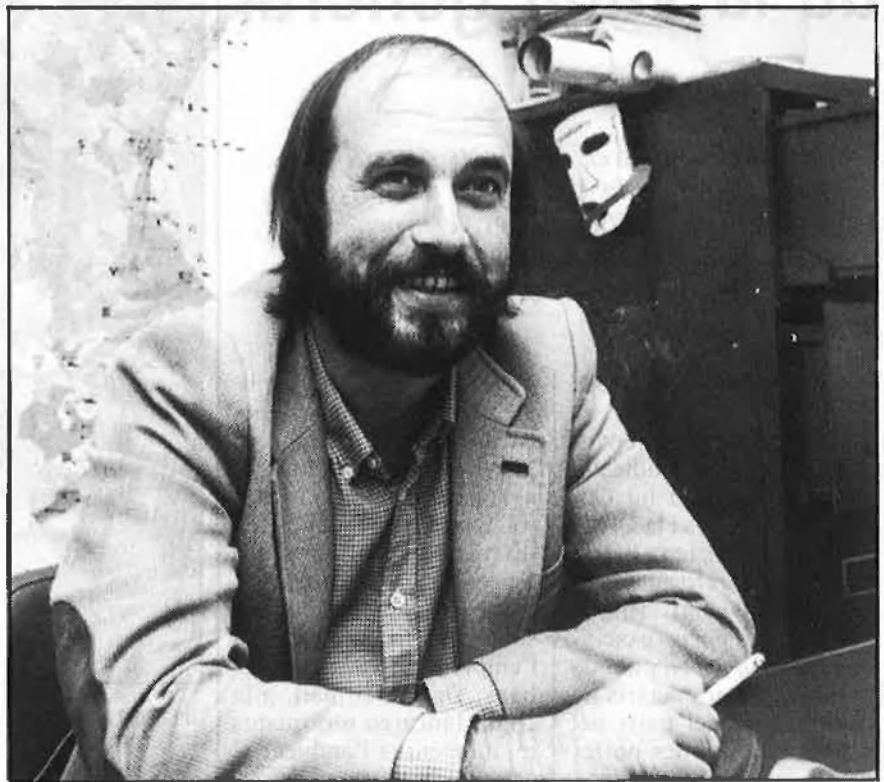
D'altres vegades, «convergència» vol dir pacte a efectes electorals. En les condicions del País Valencià, això significa, sobretot, pacte entre la UPV i el PCPV-PCE (IV Congrés o «gerardista»).

Es un fet, crec, que són moltes les persones que veurien amb bons ulls un acord així. Perquè simplificaria les opcions electorals. I perquè reduiria el perill del «vot inútil».

El raonament és ben simple. Una coalició UPV-PCPV obtindria, amb pràctica seguretat, un diputat per la circumscripció de València. En canvi, per separat, probablement ni els uns ni els altres no obtindran el nombre suficient de vots.

Hem de reconèixer, crec, que és un argument de pes. Personalment, trobe que seria desitjable un acord així. El trobe, en canvi, molt difícil. Almenys, per les tres raons següents:

a) Perquè no hi ha, de fet, una aproximació programàtica i pràctica: UPV i PCE són avui dos projectes molt clarament diferenciats. És cert que hi ha experiències alternatives que han pogut assimilar el plura-

lisme. Per exemple, certes llistes multicolors alemanyes, o el Bloc de la Universitat de València. Però són experiències de democràcia de base, amb una participació molt reduïda dels *aparells* i les direccions polítiques. Justament el contrari d'un pacte polític per les altures.

b) Perquè, per al gerardisme, el problema principal és encara la pugna de legitimitat amb altres grups comunistes (els encapçalats per Carrillo i Gallego). En una conversa recent, Iglesias es mostrà favorable a una coalició amb la UPV per a les autonòmiques i contrari per a les generals. La raó: no és segur que el grup carrillista s'haja dissolt abans de les eleccions legislatives. Personalment, ho trobe raonable, però, òbviament, dificulta molt qualsevol acord.

(He d'afegir que parle d'una conversa relativament informal. Per tant, no estic segur que l'opinió d'Iglesias fos alguna cosa més que una improvisació del moment. En realitat, em pense que els gerardistes

han utilitzat fins ara la tesi «convergent» com a element de cohesió en la pugna amb els carrillistes, i com a argument adreçat a la recuperació d'alguns ex-militants. I encara no s'han plantejat de debò les conseqüències de les seues paraules.)

c) Perquè la UPV sols amb molta dificultat podria acceptar un acord amb grups d'àmbit estatal. La raó és evident: el perill d'acabar fent d'apèndix d'operacions polítiques fetes a Madrid, amb els problemes valencians com a moneda de canvi de qualsevol baralla aliena. Aquesta història s'ha repetit massa vegades durant els darrers deu anys, i el valencianisme polític n'està escaldat. Justificadíssimament escaldat, s'ha d'afegir.

És a dir, la cosa més aviat sembla difícil. Per això, les aproblemàtiques especulacions d'aquestes setmanes han estat justament el contrari del que caldria haver fet.

* Ex-secretari del PCPV (PCE), membre d'UPV.